

Prof. Dr. Nazan BEKİROĞLU

ELVEDA CÂNİM HOCAM ELVEDA*

Benim Güzeller Güzeli Hocam,

Kim bilir kaç kez şu kapısında dikildiğim kütüphanede sizin eski bir kitaptan açtığınız bir sayfanın üzerine birlikte eğildik. Parmağınızın ucuyla bana bir satırı işaret ettiniz.

Ben çocuktum oysa her defasında, alabildiğine kör bir o kadar acemi. Cahilâne sorularıma onları enine boyuna ciddiye alarak cevaplar verdiniz. Değer vermek ve değer aramak sizin mizacınızdı çünkü. Tıpkı yıllar önce hediye namına size sunduğum kırık bir iğneye onu şu güne kadar vitrininizde saklayacak kadar değer verdiğiniz gibi, üstelik benim evimdeki benzeri çoktan yoklara karışmışken.

O vitrinin önünden geçerek giriyorum son kez kütüphanenize. Koltuğunuz boş. Bir köşede hırkanız. Masanız olduğu gibi duruyor. Kitaplardan birinin üzerinde öylece bıraktığınız kalem.

Âlimin kütüphanesi ve malûm soru: O kadar birikim, o kadar bilgi bir anda ne oldu?

Bilginin, tıpkı sizin öğrettiğiniz gibi ve Edip Cansever'in "Yerçekimli Karanfil"i gibi elden ele devrettiğine inansam biraz teselli olacağım. "Bizim dergâhımız verme dergâhıdır", bu, sizden öğrendiğim ilk şeydi. Ama sanmam ki bu teselli yetsin. Çünkü siz sadece ilimden ibaret değildiniz. İlimin, insanı insan yapmaya tek başına yetmeyeceğini, bunun için bambaşka hasletler gerektiğini sizde gördük ve sizden

* Bu yazı daha önce Dergâh Dergisinde de yayınlanmıştır. (Dergâh Edebiyat ve Kültür Dergisi, Sayı 352, 2017, s. 1)

öğrendik. İnsanlara olan inancımın tükenmeye yüz tuttuğu şu çağımızda insaniyetin timsali insandınız siz.

Lâkin kolunuz kanadınız son birkaç yıldır iyice kırılmıştı. “Eşini gâib eyleyen bir kuş gibi kar”dınız. Bir kış günü doğdunuz bir kış günü uğurladık sizi. Sizin gidişinizle görünürde bir yanımız yıkılsa da gençliğimizin tamamı gitti.

O yüzden sizi uğurladığımız günün gecesinde Türkiye’nin dört bir yanından büyük ırmağa hızla akan kollar gibi hocalar, hocaları için yollara düşmüştü. Ayırmak değil birleştirmektir ilkeniz ve siz bir kez daha birleştirdiniz.

Yanınıza yaklaştım büyük kalabalığın arasından sıyrılarak. Ayakucunuzda durdum. İki avucumu yeşil örtünün altından dokusunu hissettiğim ağaca dayadım. Eğdim başımı.

“Ben” dedim, “işte geldim, ebedi talebeniz, talibiniz.”

Oysa öğrenciniz olmadan bile rahlenizin önünden geçmiş ne kadar çok nasipliniz vardı o kalabalıkta. Ve bir zamanlar öğrenciniz olsa da o gün yanınızda olamayanlar, eksikliğini hissettiğim. Selâmlarını söyledim size, duymuşsunuzdur. Onların gözüyle de baktım taşınıza toprağınıza, taşlardan başka bekleyenimin hâlâ olmadığı bu şehirde size veda ettim. “Elveda” dedim.

Bir daha dünya gözüyle karşılaşamayacak olsak da, dört eliflik bir cânla, elveda cânım hocam elveda!

Elveda benim hâcem elveda!

Çatlayan narın tanelerince elveda!

Düşen yağmur damlasının, uçuşan kar tanesinin hüznüyle elveda!

Açacak bahar çiçeğinin, dallarına su yürüyecek ağacın şaşkınlığıyla elveda!

Karadeniz dalgasının köpüğüyle, Palandöken rüzgârının uğultusuyla elveda!

Sırasında not aldığım Yeni Türk Edebiyatı sınıfının anısıyla elveda!

Satırlarca ardı ardına dizebileceğim, elveda’nın bütün özüyle ve ateşiyle elveda diyebileceğim cümlelerim var benim. Ama sanki şu an siz gözlüklerinizin arkasından herkesin bildiği o tebessümle yüzüme bakıyorsunuz. “Elveda mı Nazan?” diyorsunuz biraz sitemkâr.

Anladım hocam son dersinizi.

Anladım, şimdi gemilerin geçtiği bir ummandasınız. Orada en güzel besteler çalınıyordu, işitiyorsunuzdur gürül gürül. Ve şimdi siz zamanın olmadığı o zamansızlık zamanından, oradan bu dünyadaki bizlere bakıyorsunuzdur. Dahası orada bizler de sizin yanınızdayızdır. Hep bir aradayızdır. O biz, bu bizi seyrediyordur. Bu seyirden onların haberi vardır ama bizim haberimiz yoktur. Onlar biliyordur ama biz bilmiyoruzdur. Ayrılığın acısı yoktur orada. Acı biz dünyalılarının payıdır.